

EL MICALET
GALÀCTIC

L'illa del tresor

Robert L. Stevenson

Adaptació de Teresa Broseta

Il·lustracions de Jesús Huguet

bromera

El vell pirata

El meu nom és Jim Hawkins i la meua aventura és de les que mereixen ser contades.

Tot començà el dia que un vell mariner es presentà en la posada dels meus pares. La posada es deia Almirall Benbow; el mariner, Billy Bones. Arribà a la porta bambolejant-se com un vaixell en alta mar i arrossegant un cofre atrotinat, i demanà de males maneres un got de rom. Des del primer moment ens va impressionar el seu aspecte, les seues mans d'ungles negres i trencades, la cicatriu d'una ganiveta-

da que li creuava la galta. Esperàvem que se n'anara prompte, però els nostres desitjos no es van fer realitat. Tot al contrari!

Billy Bones va decidir allotjar-se amb nosaltres i no tardàrem a descobrir que era un pirata. Ho deien les seues cicatrius i el cofre que vigilava constantment. Ho deia la cançó que cantava quan s'emborratxava, que era sovint.

«Quinze homes en el cofre del mort...

Ha! Ha! Ha! I una botella de rom!»

I, sobretot, ho deien a crits les històries que contava. Històries terrorífiques de batalles en alta mar, de mariners penjats o llançats a l'aigua enmig del temporal, espantoses llegendes de l'illa de la Tortuga...

Tots li teníem por. Però, al mateix temps, ens fascinava amb les seues històries. A nosaltres i a la clientela de la taverna, que augmentava cada dia. Això acabà per posar-lo una mica nerviós i em cridà a un racó per a dir-me amb una veu terrible:

—Xicon! Escolta'm. Necessite que m'avises immediatament si veus un mariner amb una

sola cama. Et donaré quatre monedes de plata al mes per la vigilància.

No em vaig atrevir a dir-li que no. Em semblà que aquell mariner coix li feia una mica de por, al temible Billy Bones, i això m'espantà encara més. Aquell perillós pirata coix, perquè no podia ser més que un pirata, m'obsessionà molt de temps. És veritat que em va omplir la butxaca de monedes de plata, però també em provocà moltes nits de malsons. Per sort, tot i que vaig vigilar molt i molt bé, no el vaig veure mai per la taverna ni per la contornada.

En tot el temps que passà amb nosaltres, Billy Bones només va rebre una visita. Un bon dia, un home d'aspecte tan terrible com ell es presentà de sorpresa i se li plantà al davant.

—Gosnegre! —s'astorà Billy Bones en veure'l.

Em demanaren rom, ocuparen una taula i començaren a parlar en veu baixa. Com que no pescava res del que deien, vaig pujar al pis de dalt a veure els pares. Feia dies que mon pare estava molt malalt i no eixia del llit, i ma

mare no el deixava a soles ni un instant. Al cap de poc d'estar amb ells, vaig sentir que Bones i Gosnegre alçaven la veu. Començaren a cridar-se insults terribles, els mobles de la taverna rodaren per terra i les espases dels dos pirates xocaren amb estrèpit.

Vaig baixar a la carrera, però només vaig arribar a temps de veure com fugia Gosnegre, rajant sang per les ferides. Billy Bones, atordit, gemegà:

—Jim! Porta'm rom! He de fugir d'ací tan de pressa com puga... Porta'm rom!

Ho vaig intentar, però m'havia posat tan nerviós que vaig trencar un got i vaig haver de buscar-ne un altre. No vaig tindre temps de trobar-lo. Vaig sentir un colp fort, vaig córrer de tornada i em vaig trobar Billy Bones desmaiat en terra, pàl·lid com un mort. Ma mare, que baixava en aquell moment, alarmada pel rebombori, cridà:

—Pobres de nosaltres! Amb ton pare malalt, només ens faltava açò!

Intentàrem moure el vell pirata, i fer-li beure rom, però no reaccionava. El devia haver ferit de mort Gosnegre abans de fugir? Per sort, en aquell moment arribà a la taverna el doctor Livesey, que venia a veure com anava mon pare.

—Doctor! —cridàrem ma mare i jo—. Ajude'ns! No sabem si està viu o mort!

—Està tan viu com nosaltres —digué el doctor—. Té un atac, per culpa del rom. I no serà que no li ho havia advertit! Senyora Hawkins, torne amb el seu home i procure que no s'assabente del que passa ací baix. Jo m'encarregaré d'aquest pirata amb l'ajuda de Jim.

Ma mare volà escales amunt i jo vaig ajudar el doctor Livesey a revisar el cos del pirata, per si Gosnegre li havia fet alguna ferida. Aleshores vam veure que portava els braços plens de tatuatges que deien coses com ara «Billy Bones és lliure», «Meua és la sort» i «Vent en les veles». Quan

aconseguírem espavilar-lo una mica, el portàrem al llit, i el doctor li va dir amb molta serietat:

—No es moga del llit en una setmana, senyor Bones. I ha de saber que, si continua bevent rom, el pròxim atac el matarà.

El doctor Livesey visità mon pare, que havia empitjorat molt. Quan se n'anà, jo vaig tornar a l'habitació de Bones per portar-li aigua i medicines, però ell només volia una cosa.

—Jim, porta'm rom!

—El doctor ha dit que no podeu beure.

—Porta'm rom! És la meua aigua i el meu aliment. Si me'l lledes, seré com un vaixell a la deriva!

Li vaig portar un gotet de rom perquè no tornara a cridar. La veritat és que m'importava més el silenci que necessitava mon pare que la vida d'aquell pirata boig. En beure, es va calmar una mica i em preguntà:

—Quant de temps ha dit el doctor que he d'estar-me al llit, Jim?

—Una setmana.

—Impossible! —s'alterà—. Han vingut a per mi, estan buscant-me... Si em quede ací, no escaparé de la Marca Negra!

Intentà alçar-se, però les cames no li responien i tornà a caure a plom en el llit.

—Què és això de la Marca Negra? —vaig preguntar.

—És una advertència, Jim. Ja ho veuràs, si m'atrapen...

—Per això ha vingut Gosnegre? Per la Marca Negra?

—Gosnegre és perillós, però són pitjors els que l’han enviat a buscar-me. Saps muntar a cavall, veritat, Jim?

—Naturalment.

—Doncs galopa, Jim! Busca el doctor Live-sey, que vinga a la taverna amb el jutge i la policia. Ací podran atrapar tota la tripulació del capità Flint! Jo era la seua mà dreta, saps? I soc l’únic que sé on està el que busquen!

Tornà a adormir-se i em vaig quedar sense saber què fer. Per desgràcia, aquella mateixa

nit va morir mon pare, i totes les històries de pirates s'esborraren del meu cap. Entre la pena que sentia, els preparatius del funeral i el treball de la taverna, no em quedava un segon per a preocupar-me d'assumptes aliens.

Pocs dies després, amb mon pare soterrat i Billy Bones novament instal·lat en la taverna, bevent rom, vaig veure que un vell s'acostava pel camí. Em vaig adonar que era cec, perquè anava temptejant el terra amb un pal i portava els ulls tapats amb una tela verda. Arribat a la porta de la taverna, preguntà on estava i vaig contestar-li.

—Esteu en la taverna Almirall Benbow, senyor, en la badia del Puig Negre.

M'allargà la mà, com demanant ajuda, i jo li vaig donar la meua. Aleshores, aquell ésser horrible m'estenallà amb força i m'etzibà:

—Ara porta'm amb Bones, xicon, si és que vols conservar el braç.

Espantat, vaig fer el que em manava. Billy Bones, en veure'l, es va fer blanc com la farina i intentà alçar-se. El cec parlà amb veu gelada.

—No mogues ni un pèl, Bones. Xicon, agarra-li la mà esquerra i posa-la en la meua.

Vaig obeir les seues instruccions i vaig veure que el cec li posava alguna cosa en la mà. Bones tancà el puny, el cec abandonà la taverna amb una agilitat inesperada i jo em vaig quedar amb la boca oberta, sense entendre res.

Bones tardà uns segons a reaccionar. Després va obrir la mà, mirà el que li havia donat el cec i cridà:

—A les deu! Falten sis hores! Encara podem salvar-nos!

S'alçà com un llampec, vacil·là, es posà una mà a la gola i va caure en

terra tan llarg com era. Vaig intentar ajudar-lo, però tot va ser inútil. Billy Bones havia mort d'un atac al cor, com li havia pronosticat el doctor Livesey.

Encara que no m'havia agradat mai aquell home, em vaig posar a plorar, no sé si per la seua mort o per la de mon pare, encara tan recent.

